ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Hejdukové, soudkyně JUDr. Evy Kotrbaté a soudce JUDr. Petra Kulawiaka ve věci

žalobkyně: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, 501 68 Hradec Králové

proti

žalované: **Honební společenstvo Luby**, IČO 02428989
sídlem Chebská 628, 351 37 Luby
zastoupená obecným zmocněncem [redacted]
bytem [redacted]

o žalobě o nahrazení rozhodnutí správního orgánu podle části páté z. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád - náhrada za přičleněné honební pozemky v honitbě "Luby"

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 4. 11. 2024, č. j. 10 C 173/2024–96,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala, aby soud rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku I rozsudku. Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Své rozhodnutí soud odůvodnil tím, že žalobkyně je ve věci aktivně legitimována, neboť nedošlo k dohodě mezi vlastníkem pozemku a držitelem honitby o výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Semanová.

náhrady, a proto výši náhrady určuje orgán státní správy myslivosti, jehož rozhodnutí je poté případně napadnutelné v občanskoprávním řízení podle části páté o. s. ř. Námitka žalobkyně ohledně personální propojenosti držitele honitby a uživatele honitby je irelevantní, neboť v případě pronájmu honitby mysliveckému sdružení je toto sdružení povinno upřednostnit přihlášky členství podané vlastníky, popřípadě nájemci honebních pozemků této honitby. Jinak soud stanovil výši náhrady za přičleněné honební pozemky do honitby „Luby", které jsou ve vlastnictví státu a se kterými je příslušná hospodařit žalobkyně, na základě nájemní smlouvy. Dle vyjádření žalované se následně celý příjem z pronájmu honitby použije na vyplacení náhrad vlastníkům pozemků. Soud tak vycházel z uzavřené nájemní smlouvy, ve které je stanoveno 25 Kč/ha/rok, když z dokladů o zaplacení je prokázané, že žalovaná hradila vyšší částku, než bylo smlouvou stanoveno. Postup, dle kterého se náhrada určuje z velikosti honebních pozemků a z nájemného hrazeného uživateli honitby, je uplatňovaná nejen samotnou žalobkyní, ale i státním pozemkovým úřadem.

2. Proti rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání, v němž namítá nesprávné právní posouzení věci. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací soudu, že jediným podkladem pro stanovení náhrady za pozemky žalobkyně přičleněné do honitby Luby je nájemní smlouva uzavřená mezi Honebním společenstvím Luby (žalovaný a pronajímatel) a Mysliveckým spolkem Luby (nájemce) při vědomí toho, že pronajímatel i nájemce jsou spřízněnými osobami, nájem byl uzavřen dohodou před více jak 13 lety bez inflační doložky a jediným důkazem o úhradě nájemného je pokladní doklad, který ani nebyl žalovanou uveden v předloženém daňovém přiznání. Žalobkyni nebyla v rámci řízení zodpovězena otázka, z jakého důvodu se žalovaná rozhodla honitbu pronajmout ve výši 25 Kč/ha/rok bez inflační doložky. V rámci řízení bylo žalobkyni zdůrazňováno, že i ona honitby pronajímá, nicméně se to děje na základě výběrových řízení, kde je snahou získat co nejvyšší nájemné, jehož část je pak následně poukazována ostatním vlastníkům přičleněných pozemků. Částky náhrad se pohybují od 100 Kč/ha/rok výše. Ani žalované nic nebránilo a stále nebrání v případě, kdy se rozhodne honitbu pronajmout, získat co možná nejvyšší nájemné právě z výběrového řízení. Jedině tak je možné získat nájemné, které odpovídá skutečným poměrům a může být podkladem pro výplatu spravedlivé náhrady za přičleněné honební pozemky ostatním vlastníkům. Žalobkyně proto navrhuje změnu napadeného rozsudku tak, aby bylo žalobě v plném rozsahu vyhověno a žalobkyni přiznáno právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

3. Žalovaná se k odvolání žalobkyně vyjádřila tak, že všechny argumenty v odvolání uvedené již byly projednány a zodpovězeny jak v rozhodnutí Krajského úřadu Karlovy Vary, č. j. KK/469/ZZ/24–4, tak v rozsudku soudu prvního stupně. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že pan [redacted] byl zvolen zastupitelstvem města Luby jako [redacted] Honebního společenství Luby a následně byl honebním společenstvím zvolen jako [redacted] honebního společenstva. Nájemní smlouva s nájmem 25 Kč/ha/rok byla stanovena zastupitelstvem města Luby jako většinovým vlastníkem pozemků v honebním společenstvu a tato smlouva byla beze změn v roce 2024 prodloužena na následujících 10 let. Dle dohody mezi držitelem a uživatelem honitby (majitelem a nájemcem) v nájemní smlouvě není využita inflační doložka, neboť způsob úhrady nájemného a ostatní podmínky nájemní smlouvy jsou zcela interní věcí mezi pronajímatelem a nájemcem. Za přičleněné pozemky je dle tohoto zákona poskytnuta náhrada a vlastník přičleněných pozemků nemůže vyžadovat nájemní vztah, pokud s tím obě strany nesouhlasí, a určovat si výši náhrady, což mu zjevně nepřísluší. Žalovaná proto navrhuje potvrzení napadeného rozsudku.

4. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přihlédl k odvolání žalobkyně i vyjádření žalované, a aniž musel nařídit odvolací jednání dle § 214 odst. 3 o. s. ř., dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

5. Soud prvního stupně v řízení podle části páté o. s. ř. dospěl ke správnému závěru, že žaloba byla podána včas dle § 247 odst. 1 o. s. ř., a dále provedl vlastní dokazování, kdy všechny důkazy

zhodnotil řádně v souladu s § 132 o. s. ř. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně, na něž ve stručnosti odkazuje. Pokud pak soud poukázal na fakt, že z § 30 odst. 2 zákona o myslivosti nevyplývá zcela jasně, jak má být určována výše náhrady vlastníku pozemku přičleněného k honitbě, odvolací soud se s tímto názorem zcela ztotožňuje. Právní úprava přiznávající náhrady za přičlenění je v současné uzákoněné podobě značně problematická, vyvolávající soudní spory, vyžadující mnohdy opatření si znaleckých posudků pro stanovení výše náhrady za přičlenění, přestože přiznané částky bývají bagatelní.

6. V dané věci se držitel honitby (žalobkyně) rozhodl honitbu využívat ve vlastní režii na základě § 32 odst. 1 zákona o myslivosti. V takovém případě se držitel honitby sám aktivně nepodílí na vytváření zisku z honitby. V případě nedohody zúčastněných osob ohledně náhrady za přičlenění k honitbě, jako je tomu v přezkoumávané věci, určí výši náhrady orgán státní správy myslivosti, což je dle § 60 zákona o myslivosti obecní úřad obce s rozšířenou působností. Neúspěšná strana pak podává odvolání v souladu s § 81 a § 82 správního řádu ke krajskému úřadu a následuje podání žaloby o nahrazení rozhodnutí správního orgánu k soudu prvního stupně ve smyslu § 244 a násl. o. s. ř., kde existuje další možnost podání řádných či mimořádných opravných prostředků. Jedná se tedy skutečně o mnohaletý proces s nejistým výsledkem.

7. Podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je možné nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. V případě přičlenění pozemků k jakékoli honitbě však nedochází k takovému omezení vlastnického práva, které by vylučovalo či v podstatné míře znemožňovalo výkon některé ze složek vlastnického práva. Faktický vlastník pozemku ani nemusí postřehnout, že je jeho pozemek přičleněn, neboť jeho omezení spočívá v převážné míře toliko v právu průchodu, kdy v případě určitých pozemků nebude výjimkou, když na ně za celý rok žádný myslivec ani nevkročí. Naopak vlastník pozemku může mít z přičlenění ten užitek, že v důsledku výkonu práva myslivosti dojde k předejití, anebo alespoň zmírnění možných škod způsobených zvěří, ať již na mladých lesních kulturách či zemědělských plodinách, a když už ke škodě dojde, tak dle zákona o myslivosti může požádat o její náhradu. Vlastník přičleněných pozemků by si především měl uvědomit, že ne z každého formálního omezení svého práva by měl mít zákonitě zisk.

8. Soud prvního stupně měl k dispozici všechna rozhodnutí Městského úřadu Cheb i Krajského úřadu Karlovarského kraje, dále znalecký posudek předložený žalobkyní, jakož i Smlouvu o nájmu honitby ze dne 30. 1. 2014 uzavřenou mezi Honebním společenstvím Luby a nájemcem Mysliveckým spolkem Luby. Z této smlouvy, která byla s totožným obsahem znovu uzavřena dne 26. 2. 2024 na dobu 10 let od jejího podpisu, vyplývá, že záměr pronájmu honitby nájemci byl schválen výborem honebního společenstva. Smlouva byla uzavřena na dobu 10 let s možností prolongace a nájemné bylo stanoveno na 25 Kč/ha/rok. Soud provedl k důkazu i výdajový pokladní doklad z 18. 12. 2022 o zaplaceném nájemném ze strany Mysliveckého spolku Luby II ve prospěch Honebního společenstva Luby, kdy vyplacená částka 44 923 Kč zahrnuje základní nájemné ve výši 30 283 Kč, tj. 25 Kč/ha/rok a platbu 14 640 Kč, kdy jde o navýšenou platbu ve prospěch žalobkyně. Soud nevycházel ze znaleckého posudku ze dne 10. 6. 2023 vypracovaného Ing. Pavlem Scheuerem na objednávku žalobkyně, neboť se ztotožnil se závěry Městského úřadu Cheb uvedenými v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2023, sp. zn. MUCH 126393/2023, které řádně vyložil. Navýšení náhrady za přičleněné pozemky v souvislosti se zaběhnutým trendem výběrových řízení na vlastní honitby, jak požaduje žalobkyně, nekoresponduje se zákonem o myslivosti. Tento znalecký posudek tak nemohl tvořit vodítko pro odpovídající výši náhrady za přičleněné pozemky.

9. Pokud tedy soud ke stanovení náhrady použil výši nájemného uvedenou v nájemní smlouvě provedené k důkazu, a to jako ekvivalentu jediného výnosu (příjmu) z výkonu práva myslivosti na honebních pozemcích, odvolací soud se s tímto jeho závěrem zcela ztotožňuje. Soud pak správně ve smyslu § 250i o. s. ř. žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly ve věci správně. Soud prvního stupně se řádně vypořádal i s námitkou žalobkyně

ohledně personální propojenosti držitele honitby a uživatele honitby odkazem na § 32 odst. 6 zákona o myslivosti, kdy tato odvolací námitka navíc není relevantní pro přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí. Též v případě námitky žalované o nedostatku aktivní legitimace žalobkyně soud správně poukázal na příslušná ustanovení zákona o myslivosti.

10. Ze všech těchto důvodů odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil.

11. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., kdy v odvolacím řízení úspěšné žalované žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu nebo která v rozhodování Nejvyššího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je Nejvyšším soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být Nejvyšším soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává u soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Plzeň 7. února 2025

JUDr. Iva Hejduková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Semanová.